

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי ט"ז אייר תשע"ט | דף היומי בבלי: בכורות לד.
דף היומי בהלכה: מסעיף ד' עד סימן שע"ה סעיף ג'.
מוסר: חפץ חיים כלל ז' אות ג' עד אות ה'.

קנין חכמה הלימוד השבועי: חובת הלכות שער הבחינה פ"ד 'והשביעית' עד פ"ה 'ואחר כן ישיב אל ליבו'

על מנת ש'מבצע מירון' תשע"ט - דרוש רק דבר אחד! | מפגש דרמטי בעיצומו של ל"ג בעומר בחצר מערת שמעון הצדיק | שרפה 4,000 פשקווילים כדי שאחייניתה תושע - וזה עבד | השב"כ קיבל הודעה שהחופה תיערך בתוך האולם | מי נוהג לירות על שונאי ישראל בל"ג בעומר? | 1639

על דא ועל הא

כמעט בכל שנה זה קורה, אנו קוראים על בוקה ומבולקה,
על פרשים וסוסי משטרה, על מחסור בחניונים, על
אנשים שהוכו בידי שוטרים, על דחיפות, ביזיונות
וצעקות, וכמובן מילת המפתח: 'קריסה-מוחלטת'

למה זה קורה, ולמה זה חוזר על עצמו כל שנה? • ואשרי העולים על ציון

שנה. מדוע אחרי כל ההיערכויות רבות המשמעות, ברגע האמת הדברים משתבשים, אנשים נשים וטף נדחפים, מתבזים ולעיתים גם נרמסים בידי פרשי משטרה.

כדי שהדברים אכן יתנהלו כשורה, שכל העולים יצאו לשלום ויחזרו לשלום, כדי שנוכל השנה לדלג על כתבות ה'קריסה' המזעזעות והכואבות; על מנת שמאות אלפי היוצאים למירון, יוכלו לחזור לבתיהם באותה צורה בה הם יצאו, שלמים בגופם, ברוחם ובנפשם.

לכל זאת נצרך, לעני"ד, דבר אחד, והוא: 'מחשבה על הזולת'. כן, פשוט לחשוב באם במעשיך אתה עלול לגרום סבל, נזק או צער לעוד יהודים. זה שייך בעשרות תחומים, לעולם לא ניתן לדעת, מה תגרום מילה רעה אחת שלך באוזני אחד מנתוני השיירות ביום הזה. נכון, הנהג לא בסדר בכך שהוא עצר בחניון זה ולא באחר, אך המילה הרעה שלך תחדור לאוזניו, תקנה שביתה בליבו ותחולל שם שמות. עכשיו הוא לא יאמר כלום, הוא יתעלם ממך, אבל אחר-כך, באיזשהו שלב שכבר תיגמר לו הסבלנות, מישהו יקבל את כאבו ומרירותו של הנהג על ראשו. אלה יכולים להיות הנוסעים בחזור, שבאמת, אבל באמת, הם לא מבינים למה החליט

י. בן ישראל

בעוד ימים ספורים, המוני בית ישראל יעשו את דרכם מירונה, להשתטח ולהתפלל על ציון התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי. הכתבות והדיעות על ההיערכות להילולא חוזרות על עצמן בדרך כלל מדי שנה, נערכים בכה ונערכים בכה, כולם כולם מתכוננים. זה כולל את גופי ההצלה, את המשטרה, המרכז הארצי למקומות הקדושים, גופי הכנסת האורחים הפזורים על פני ההר ובדרך אליו, חברות התחבורה - אף הן נערכות בהיערכות רבה ומקיפה. כבר חודשים רבים לפני ההילולא, ידי הכל מלאות עבודה והכנה. משום מה, בלי הסבר, אחרי ל"ג בעומר המגמה מתהפכת, כמעט בכל שנה זה קורה, אנו קוראים על בוקה ומבולקה, על פרשים וסוסי משטרה, על מחסור בחניונים, על אנשים שהוכו בידי שוטרים, על דחיפות, ביזיונות וצעקות, וכמובן מילת המפתח: 'קריסה-מוחלטת'.

נדמה שזו כבר כמעט לא שאלה, אם תהיה קריסה או לא, משום שכאילו נדמה וברור מראש שתהיה קריסה, השאלה רק מתי, ועל רקע מה.

השאלה היא למה זה קורה, ולמה זה חוזר על עצמו כל

עליו, נעצור, נגיד לו בכנות: תודה לך אדוני, שאתה עוזר לשמור כאן על הסדר, בלעדיך ודאי היה כאן בלגן עצום. גם הוא מהנהן בראש, כאומר לך הלאה, ואל לבלבל לי בראש. אך הדברים חדרו, הוא שמע אותם בוודאי הוא יהיה ניחוח יותר, וזה כבר ישפיע על כל ההמשך.

אחרי כל התפילות, הריקודים, שמחת ההילולא, אתה עומד למטה בתחתית ההר, וכל שאתה רוצה הוא לראות אוטובוס, ומבפנים. התור ארוך, והם שמה, להכעיס, פותחים אוטובוס אחד ומעלים נוסעים אחד אחד. בקלות הכל יכול להשתבש, מאום לא חסר שאחד העומדים יתחיל לדחוף את הגדרות, או להתחיל לצעוק צעקות מתגרות. מסתבר שאת התוצאות הכואבות הוא לא יראה, שכן הוא כבר יעלה בינתיים ויצא לדרך, אך הבאים אחריו יראו גם יראו, אולי גם ירגישו.

במקום זאת, גלו אחריות, וזה לא משנה בני כמה אתם, הביטו סביבכם, אולי יש כאלה שזקוקים לעלות לפני כן, תביטו אם יש סוגי ציבור שקשה להם לעמוד כאן מסיבות שונות, משפחות עם ילדים, תנו להם לעלות קודם, מקסימום תיסעו באוטובוס הבא, כלום לא יקרה לכם.

שמרו על קור רוח, בדרכי נועם ניתן לעצור את הדחיפות על הגדרות, אמירה קולנית וברורה: 'לא לדחוף', בכוחה לעצור חלק גדול מהדוחפים, להחזירם למחוזות השפיות. אמרו בקול גבוה בין העומדים סביבכם: 'תנו למשפחות עם ילדים לעלות קודם'. האמירה מועילה. בשום אופן לא לתת להיכנס להתגרות באנשי המשטרה או הסדרנים, אפשר גם לגעור במתפרע התורן ולהעמידו על מקומו: 'אדוני, תעמוד בתור עם כולם ותעלה לפי הסדר'. אמירה שכזו יש בכוחה להעמיד על מקומה אנשים שכאלה. בפעולות אלה, במחשבה לאורך כל הדרך על הזולת, על הבאים אחרינו, ניתן יהיה לחסוך המון עוגמת נפש, המון צער וכאב לב לאלפי יהודים, ופעמים רבות נועיל גם לעצמינו, שנוכל להגיע ביותר ישוב הדעת, לציון הצדיק אדוננו בר יוחאי. זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל.

(המודיע, ב' אייר תשע"ח)

הנהג להיתפס לקטנות ולדקדק עמם בכל צעד ושעל. המילה הרעה, העלבון והגערה שהוטחו בו לפני כן וכך זמן, הם האשמים. הווה זהיר בדברך.

אלפי שוטרים פזורים על פני ההר, תחת שמש יוקדת, או בקור לילי של הרי הגליל, הם מנסים לעשות את המיטב ולשמור על הסדר כפי שפקדו עליהם מפקדיהם, הם לא התחנכו בישיבות שלנו, וסגנון החיים שונה משלנו. כשהם אומרים משהו הם בטוחים שהוא יתקיים, שישמעו בקולם, כשאתה מצפצף עליהם, זה אכפת להם, זה פוגע ב'אגו' שלהם. כן, ברור שיותר נחמד ללכת על הכביש ולדלג על פני ההמונים המשתרכים על המדרכה הצפופה. השוטר מעיר ללכת על המדרכה, כבר נמצא את הדרך להתחמק ממנו ולהמשיך הלאה. כן, חבר, אתה כבר תהיה בציון, תתפלל בלהט, אבל פירות העלבון ממשיכים לגדול, לא רק אתה אשם בכל, אלא עוד אחד ועוד אחד, כולם אומרים 'רק אני, אבל רק אני אלך מכאן'...

התוצאות בדרך כלל לא נעימות כלל, הן מגיעות בצורה של פרשים רכובים על סוסי משטרה, והם 'כן' ישעטו מול ההמון, הגם שזה מרגיז ומפחיד בצורה נוראה. נכון, בהחלט נכון, המשטרה לא בסדר, אבל תבין, הם גם רגוזים ועצבניים, לא מאלה שעומדים עכשיו על המדרכה, ולא יודעים מאיפה זה נפל עליהם, אלא מאותו אחד שכנראה כבר גמר את ענייניו, כבר ירד מההר, ומן הסתם שוב צפצף על הוראות השוטרים ועבר איפה שאמרו לו לא לעבור.

שכל אחד מאתנו ישתדל למנוע את המראות הללו. בקלות אפשר לעשות את זה. מילה טובה לנהג בסוף הנסיעה, 'נהגת כל כך טוב', 'התייחסת בכבוד לציבור הנוסעים', 'הנסיעה שלך היתה זהירה מאוד ואחראית', ועוד, כי הדמיון הטובה עליכם. מילה כזו נותנת לו דלק, דלק של רצון טוב, חשק לעזור לנוסעים לחזור בכבוד לביתם, וגלגל הרצון הטוב הזה, רק מתגלגל הלאה בצורה טובה לרווחת כולם.

עוברים ליד שוטר או סדרן, גם הוא מעיר לך משהו, או שהוא מונע ממך לעבור היכן שרצית, במקום להזעיק לו פנים או לדלג

חוויה רוחנית יומית מדי יום אצלך במייל

'ניוזלטר' מלא וגדוש בתוכן תורני - הלכתי, אקטואלי ומרתק.
עם סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד...
בהגשה מקצועית עם טעם של עוד... להצטרפות שלח מייל ל-

dirshu@dirshu.co.il

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

"התעקשתי והפצרתי בו: מה דעתך להחליף? אני אהיה השליח שלך בקבר שמעון הצדיק, ואתה אצל רבי שמעון. מה אתה אומר על הרעיון?..."

"בזכות רבי שמעון בר יוחאי, בזכות שמעון הצדיק, בזכות שער הבטחון" - סיפור אמיתי ומטלטל

זה חמש מאות פעמים! בלי גוזמה. זה גרם לי להפסיק כליי מהדיבורים האסורים על הורי גרושתי. סוף סוף הבנתי שלא זאת הדרך להיוושע. לא מזה תצמח לי ישועה.

בינתיים הנחתי את כובד המשקל על סגולות רוחניות. נסעתי לקברי צדיקים והתנפלתי בתחונות לפני אבי שבשמים. עשיתי עוד 'סגולה': ויתרתי לאחי ולאחיותי, והם נישאו בשעה טובה. שש חתונות נערכו במשפחה, ואני על עומדי עומד. ממתין בתחנה, תקוע ומצפה. כך עברו עלי עשר שנים.

אחד המקומות שאני מחובר אליו במיוחד, זה קבר התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, במירון. שמי שמעון. נולדתי בל"ג בעומר. לפני עשרים ותשע שנה עשו לי חלאקה, ומאז כל שנה אני שם בל"ג בעומר. חוץ מזה אני נוסע לשם הרבה בכל מיני הזדמנויות במשך השנה.

השנה קרה משהו מיוחד. בזמן ההדלקה בלילה, סמוך למקום מגורי, קיבלתי מכה ברגל. הרגל כאבה מאד, והבנתי שבאופן כזה איני יכול לנסוע למירון ולהידחף בין ההמון. חיכיתי לבוקר, אבל המצב לא השתפר. אי אפשר לנסוע למירון. במצב אחר הייתי מצטער מאד. איך אני יכול בלי רבי שמעון? איך רבי שמעון יכול בלעדי? אבל אתה יודע, כשלומדים שער הבטחון, לא שואלים למה זה קרה לי דווקא היום, הסגנון הזה כבר לא שימושי אצלי. זהו זה. אם השם רוצה ככה, גם זו לטובה.

בכל זאת, יש לי כרטיס נסיעה. מה אני עושה עם הכרטיס? הן שילמתי עליו. נפל לי רעיון. אתרום אותו למישהו שלא חשב לנסוע למירון. ניגשתי לבן אדם שישב בבית הכנסת, ושאלתי: אתה חושב לנסוע למירון היום? אולי תרצה לנסוע במקומי ולהתפלל עלי? היהודי לא שש להצעה. "אני בל"ג בעומר הולך תמיד לקבר שמעון הצדיק, שמח וטוב לי שם". אבל אני מתעקש: מה דעתך להחליף? אני אהיה השליח שלך בקבר שמעון הצדיק, ואתה אצל רבי שמעון. מה אתה אומר על הרעיון?

ובכן, הוא אמר שזה רעיון טוב. ההחלפה בוצעה. הוא נוסע למירון, ואני לקבר שמעון הצדיק. שמח שם. פעם ראשונה שאני רואה איך חוגגים במקום הזה את ל"ג בעומר. נכנסתי למערה והתחלתי לשפוך שיח לפני בורא עולם. מצאתי מקום לשבת, ואמרתי תהלים. פרק ועוד פרק. אני מתפלל בכוונה, מעומק הלב. חוץ מההילולא, זה גם יום ההולדת הפרטי שלי. כבר ל"ב שנים

"לפני חמש עשרה שנה, בתשס"ג, הגיע לישיבה בה למדתי ודרשן בשם ר' דוד קלצקין, מצויד בחבילה של ספרי שער הבטחון. עמד ודרש במשך שעה, והסביר את התוכן של הספרים, ואמר שכל מי שרוצה ללמוד בספר מוזמן לקחתו בחינם. כמה בחורים לקחו, וגם אני לקחתי ספר. במשך כמה ימים למדתי בו קצת. שמתי את הספר בתיק התפילין, ומפעם לפעם עיינתי בו.

בהמשך התחתנתי, והספר עבר אל הבית הצעיר, אלא שבסוף השנה הראשונה נתפרדה החבילה. כך גזר המלך העליון. חתמנו סעיף מיוחד לשמור על השתיקה ולא לספק את מידת הסקרנות של הציבור. עברה רק חצי שנה, וגרושתי הלכה והייתה לאיש אחר. היא התחתנה בכבוד, ואני הרגשתי שבעזרת השם גם אני כבר מתחתן. אבל לא. בורא עולם גזר אחרת. הזמן עובר, הימים הולכים ובאים, ולמרות שבכל הימים האלה השמש גם זורחת וגם שוקעת, אני חווה יותר שקיעות. ממתין בסבלנות, ואחר כך בחוסר סבלנות. הרסן ששמתי על פי הולך ונחלש, וכדי לשווק את עצמי אצל השדכנים, אני מתיר לעצמי לדבר על הורי גרושתי ועל המשפחה בכלל. כמה נפלתי איתם...

היצר הרע הוא למדן גדול, ויודע 'תוספות'... הוא ארגן לי לפול שלם שיתיר לי להפר את השתיקה. אמנם סיכמנו לא לדבר, אבל זה היה מפני שלא רצינו להזיק זה לזה. עכשיו, שהיא כבר התחתנה, אין לה שום נזק מהדיבורים שלי, ואילו לי זה יכול לעזור. אני הרי צריך לשווק את עצמי, ולעשות איזו השתדלות כדי לקרב את הישועה. דיברתי וסיפרתי, הסברתי וטענתי, אבל עדיין לא נושעתי. כך זה נמשך עוד ועוד. האופק צח, ללא כל בשורה. יום אחד נפגשתי עם חברותא מהישיבה. עדיין בחור. שנינו מצפים לישיעה. החלטנו ללמוד יחד את שער הבטחון. אז נזכרתי בשיעור של ר' דוד, שאמר אז, שאפילו אם לא לומדים עכשיו בספר, עצם הדבר שיש אותו בבית, זה כבר טוב. כשיש 'שער הבטחון' יודעים שיש כזה ספר שאפשר לפתוח אותו ולהתחזק ממנו.

קבענו זמן, והנה אני מרגיש שנכנס לי חמצן לגוף, לנפש ולנשמה, במיוחד בהדרכה של פרק ד', שם אומר רבינו בחיי, שכאשר יש לאדם אויבים ושונאים, עליו לחשוב שהקב"ה עושה לו טובה בזה. ברצות השם דרכי איש, גם אויביו ישלים אתו. בקטע הזה הרגשתי, ששם זה החיזוק הגדול שלי. למדתי את

"הכל בסדר. מחול לך. תהיה בשמחה. ישועה קרובה לבוא!" ביקשתי שיעשה עמי חסד ויבקש בשמי מחילה גם מאשתו ומהבת, והוא מיד, עם הילד על הכתפיים, ניגש למחיצה ועשה את השליחות. "מחול לך, מחול לך, מחול לך".

אחרי כמה פרקי תהלים ומזמור לתודה, בעומדי לצאת, פוגש אותי חבר ישן מהישיבה. הוא מתעניין במצב שלי, ונדהם לשמוע שאני עדיין ממתין לזיווגי. "הרי אני מתעסק שנים בשידוכים", עדכן אותי החבר. נו, נו, חייכתי, 'אולי בזכות שמעון הצדיק ורבי שמעון בר יוחאי, תקבל דמי שדכנות כפולים, כמו שנהוג בזיווג שני.

הוא מתחיל לכתוב את הפרטים, ואומר לי: "במשך הנסיעה ממירון שמעתי על סיפור שאיזו אשה שרפה 4000 פשקווילים שביקשו מבעלה להוביל לאנשהו. היא שרפה את זה בעבור ישועה של אחיינית של בעלה, המצפה לזיווגה, גרושה מעל גיל שלושים. אולי זאת הצעה טובה בשבילך?" הנדתי בראשי. גם אני שמעתי את הסיפור, אבל אין לי שום פרטים. החבר שלי, יש לו ראש של שדכן, וכבר באותו יום, עוד לפני השקיעה, הפלאפון שלו מתחיל לעבוד בשבילי.

וכן... שלושה שבועות אחר כך אני חתן! מזל טוב! מזל טוב יהודים! בזכות רבי שמעון בר יוחאי, בזכות שמעון הצדיק, בזכות שער הבטחון. מזל טוב, יהודים יקרים, תהיו בשמחה, תראו ישועה, חזקו ויאמץ לבבכם, כל המייחלים להשם!

בימים אלה - י"ח בניסן שנה זו (תשע"ט) נולד בן לזוג הצעיר. תעשו חשבון. מתי יעשו לו פדיון הבן? בל"ג בעומר!!!
(משנתה של תורה בהר תשע"ט)

שאני נמצא בעולם, אולי שליש מהחיים, ועדיין מייחל לישועה. תפילה לעני כי יעטוף, שאזכה בקרוב למזל טוב, בזכות אדוננו בר יוחאי, השם שמעה תפילתי, לישועתך קיוויתי השם, אל תסתור פניך ממני... אני מתפלל ומתפלל, ושוף את לבי כמים.

על השולחן לידי מונח קונטרס עם מאמרי רבי שמעון בר יוחאי. עושה הפסקה ומעיין בחוברת. המאמר הראשון קופץ מול עיני: אמר רבי שמעון בר יוחאי, נוח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים. אולי רבי שמעון מדבר אלי עכשיו? הן כמה דיבורים אסורים דיברתי, כמה לכלכתי בחינם. מיד נזכרתי בסיפור הידוע שהתפרסם בעולם, שפגעו בבן אדם ושילמו על זה ביוקר. אולי עלי לפייס את האנשים שדיברתי עליהם, אבל... אני לא מסוגל! איך אני הולך למשפחה של גרושתי ומפייס אותם? זה בלתי אפשרי. לא יכול אפילו לדמיין את המעמד המביך הזה. זה גדול עלי. הקב"ה הוא כל יכול, אבל אני לא יכול.

יצאתי החוצה לשמוח. הזמר זימר, והציבור חולל, אך אני לא יכולתי לרקוד עם רגלי הכאובה. עמדתי בצד והצטרפתי לשירה. תורתנו מגן לנו, הוא ימליץ טוב בעדינו. אני בוכה ושר בעיניים עצומות. עשר שנות המתנה מתנקזות אל הרגעים האלו. אני מתרפק על אבי שבשמים, אין לי משענת אחרת, ויש לי מליץ טוב. אדוננו בר יוחאי.

אחרי כמה רגעים מתוקים כאלו אני פוקח את עיני הרטובות, ואת מי אני רואה מולי? את חמי לשעבר. הוא רוקד, ועל כתפו ילד של חלאקה מלא חן וטוהר. גם חתנו, האברך, רוקד עם ילד של חלאקה. אני מתבונן ותופס שאלו תאומים. בעוד אני חושב לברוח, פונה אלי חמי בעצמו, תופס אותי ומברך אותי: "פועלסט אלעס גוטס - תפעל הכל לטובה! ורק בשמחה". מיד אזרתי אומץ, וביקשתי: 'סלח לי מחל לי, פגעת בכבודך'. והוא עונה לעומתי:

ל"ג בעומר

"א מפלה פאר אלע שונאי ישראל" - מקורות וטעמים למנהג צדיקים לירות בחץ וקשת בל"ג בעומר

מאת הרב ישראל יעקב פרבר והרב יהודה לייב שטיסל מח"ס 'המנהג'

נוהגים במנהג זה, לפי שפטירת הצדיקים היא בעבור עוונות הדור, ואילו זכותם של התשב"ר עומדת לדור, וכן הקשת רומזת להגנה, ולכן נוהגים הילדים לשחק בקשת ביום זה.

טעמי המנהג

ה'בני יששכר' כותב הטעם ששמע מהרה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב ז"ע, שבימי רבי שמעון בר יוחאי לא נראתה הקשת כמבואר בירושלמי (ברכות פ"ט ה"ב) לפי שזכותו הגדולה הגנה

כתב ה'בני יששכר' (מאמר חודש אייר אות ד), שמנהג התלמידים בני בי רב לירות בקשת ביום ל"ג בעומר, וה'מאור ושמש' (רמזי ל"ג בעומר) כתב על זה שמנהג ישראל תורה ונרמז בו סוד גדול.

מנהג זה היה נהוג בשנים קדמוניות בקהילות ישראל העתיקות בפולין ואשכנז, שביום ל"ג בעומר יצאו המלמדים עם תלמידיהם ליערות והשדות עם חץ וקשת והשתעשעו שם במשחק הקשת. ובספר "וידבר משה" (עמ' קפח) כותב הטעם שדווקא הילדים היו

על כל העולם מפני הפורענות, ולכן ביום עלותו למרום עושים סימן לזה.

ויש שנתנו רמז לזה ע"פ המבואר בספרים הקדושים שיום ל"ג בעומר מסוגל לקבלת התפילות, וקש"ת ראשי תיבות ש'מע ק'ול ת'פילתנו. וחכמי הקבלה אמרו שבא לרמז שאנו זקוקים לרחמי שמים ('שיח השדה', על פי ספר הזוהר הק' ח"ג רטו, א).

עוד טעם מובא בספר 'מגן אברהם' להמגיד מטריסק זי"ע, כיון שימי הספירה הם זמן תשובה ובפרט ביום ל"ג בעומר שבו היא ספירת הוד שבהוד, וצריכים לשוב בתשובה שלמה ע"י מלחמה גדולה שילחם האדם ביצרו הרע, וצריך האדם להלביש את עצמו בכלי נצחי קרב, שיזרוק חיצים ובליסטראות נגד יצרו, וזה מרומז בל"ג שהוא אותיות ג"ל - חצי מתיבת גלג"ל, וגלגל הוא מקיף בעיגול, וחצי גלגל הוא בציר קשת, ומלפנים היה המלחמה בקשת, ולכן כדי לרמז למלחמת האדם עם יצרו נוהגים לירות בקשת בל"ג בעומר.

מנהג הצדיקים

בספר 'עטרת ישועה' כתב שמנהג הצדיקים לירות ובקשת ובחיצים ביום הזה. וכך נהגו אדמו"רי צאנז, קארלין, ויז'ניץ

וקאסאן.

ומובא בספרים הק' שלדרוך בקשת ביום ל"ג בעומר הוא סגולה להיושע בבנים, והרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זי"ע מביא סימוכין לסגולה זו על פי הפסוק בדברי הימים (א' ח, מ) "ויהיו בני אולם אנשים גיבורי חיל דורכי קשת ומרבים בנים ובני בנים".

ה'אמרי חיים' מויז'ניץ זי"ע היה אומר בעת יריית החץ: "וכל קרני רשעים אגדע תרוממנה קרנות צדיק, א מפלה פאר אלע שונאי ישראל". ומסופר שפעם יצא הרה"ק מסטרעטין זצ"ל עם תלמידיו ביער ודרך קשתו לארבע רוחות השמים, וכיוון חץ אחד לעיר הבירה וינה לארמון המלך ונפגע רשע אחד צורר היהודים, ונתבטלה באותו היום גזירה קשה שאיימה לפגוע בכלל ישראל. ויש צדיקים שנהגו לדרוך בקשת בעת עריכת שולחנם לכבוד ההילולא, וכך היו נוהגים ה'חקל יצחק' מספינקא והאדמו"ר מצאנז קלויזנבורג, זצוק"ל.

להארות והערות ניתן לפנות למכון 'המנהג'
במייל: hamenhog@gmail.com

פרשת השבוע

**היהודי הודיע לשב"כ שהחופה תיערך בתוך האולם.
במשך כל יום החתונה ירד גשם, אך בהגיע זמן
החופה הפסיק הגשם. פתחו את הגג, ערכו חופה,
ולאחר שהושב הגג למקומו התחיל שוב הגשם**

מהיכן ידע הגר"ח קנייבסקי שלא ירד גשם בחופה שתיערך בחודש אדר?

לא?

הגר"ח שליט"א השיב על אתר: "לא ירד גשם".
אותו יהודי הודיע לשב"כ שעושים את החופה בתוך האולם.
במשך כל יום החתונה ירד גשם. בהגיע זמן החופה - הפסיק
הגשם. פתחו את הגג, עשו את החופה, ולאחר חצי שעה, כשהושב
הגג למקומו - התחיל שוב לרדת גשם.
כמובן, אותו יהודי סיפר את המופת לכולם. אחד מנכדיו
של מרן הגר"ח ששמע את הסיפור, נגש לסבו ושאלו מנין ידע
שלא ירד גשם? אמר רבי חיים: באמת לא ידעתי, אבל הגמרא
(ראש השנה יד ע"א) הרי אומרת שאחד בשבט הוא ראש השנה
לאילנות, כיון שיצאו רוב גשמי שנה. אם יצאו רוב גשמי שנה
באחד בשבט, יש ללכת אחרי הרוב, והסברא אומרת שמעתה לא
ירדו גשמים".

(דברי שיח' מתוך 'מתוק האור')

"וּנְתַתִּי גִשְׁמִיכֶם בְּעֵתָם" (ויקרא כ"ו, ד')

יהודי מסוים שבמשך שנים רבות שימש בתפקיד ממשלתי
חשוב, הגיע פעם למרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א ובפיו השאלה
הבאה: בעוד כמה שבועות הוא מחתן בת. החתונה תערך בבית
הכנסת הגדול בירושלים, ושם ישנן שתי אפשרויות לעשות את
החופה: האחת - לפתוח בתוך האולם את הגג ושם לעשות את
החופה, והשנייה - לעשות את החופה מחוץ לאולם, בחצר.
והנה, אם החופה תערך מחוץ לאולם - הדבר ידרוש היערכות
מיוחדת מטעם השב"כ לשמור על נשיא המדינה שישתתף
באירוע. זוהי שמירה אחרת לגמרי מאשר בתוך האולם. כי כל
מי שנמצא באולם בעצם כבר נבדק בכניסתו לשם. לכן, ישנה
עדיפות שהחתונה תערך בתוך האולם. מאידך גיסא, אם ירד גשם
- אין אפשרות לפתוח את גג האולם כי הוא יתמלא במי הגשמים,
ויהיו מוכרחים לעשות את החופה בחוץ. החתונה תהיה בחודש
אדר, ורצונו לדעת אפוא האם צפוי שירד גשם בעת החופה או

הגעתי מזיע ומותש, ואמרת לרבי שהדרך במורד ההר קשה ואולי לא כדאי ללכת משם... ה'בית ישראל' חייך ואמר: "נראה מי ילך טוב יותר"...

"אם בחוקותי תלכו!"

מיד נסעתי והחניתי את המכונית בצידי הכביש למרגלות הר המנוחות. טיפסתי במעלה ההר חזרה, הגעתי מזיע ומותש. אמרתי לרבי כי הדרך קשה ואני חושב שאולי כדאי להחזיר את המכונית... ה'בית ישראל' חייך ואמר: "נראה מי ילך יותר טוב..."

לאחר ההלוויה הרבי צעד עם המשב"ק רבי חיים לרנר. ירדנו במורד ההר לכיוון כביש ירושלים-תל אביב. הלכתי לפני הרבי ופיניתי מכשולים לפניו. הרבי פקד עלי להפסיק, אך אני בשלי, פה פיניתי אבן מכשילה, פה שיח מפריע, צינור ברזל...

פנה אלי הרבי ואמר: "אוי, מוישל'ה ... אם הולכים בדרכים טובות בגיל צעיר, לא פוחדים מדרכים קשות מאוחר יותר!!!"
(נר לשולחן שבת בחוקותי תשע"ח מתוך הספר 'על התורה ועל העבודה' ח"ב)

סיפר הרה"ח ר' משה חיים שיינפלד: זכיתי מספר פעמים להיות הנהג של הרבי ה'בית ישראל' ז"ע. הנסיעה שלעולם לא אשכח היתה בהלוויתו של הגאון רבי אהרן קוטלר ז"ע. ידידות רבה נקשרה בין הרבי לבין רבי אהרן קוטלר. הרבי היה נסער מאד, לא הפסיק לדבר בשבחו, שהקים עולה של תורה. הרבי שאל: "איך יראה ה'חנינוך העצמאי' בלי רבי אהרן?!"

עם צאת מסע ההלוויה, אמר לי ה'בית ישראל' שברצונו לנסוע להר המנוחות. כשהגענו, ביקש הרבי לראות את מקום הקבר. שם עדיין עסקו החופרים במלאכתם... לפתע פנה אלי הרבי ואמר, שכיון שאחרי ההלוויה יהיה קשה לצאת מפה, אולי אוכל להסיע את המכונית לכביש ירושלים תל אביב, ואחרי ההלוויה נרד מההר ברגל, וכך נעקוף את הצפיפות.

"מנהלים מלחמה על כל אחד ואחד": הרה"ג ר' אהרן ידלר מבכירי פעילי 'אחינו', מספר על נערים חסרי רקע תורני שהופכים בתוך זמן קצר לבחורי ישיבות מן המניין

יעקב א. לוסטיגמן

הפעילות מתבצעת בכל ימות השנה, אבל עם תחילת הקיץ היא הופכת אינטנסיבית הרבה יותר: פעילי 'אחינו' נמצאים בקשר רציף עם יותר מאלף צעירים מכל רחבי הארץ, המתעניינים ביהדות ונמצאים בשלבים שונים של תהליך חזרה בתשובה.

רבים מהם לומדים במוסדות 'החנינוך העצמאי' ובתי הספר של 'מעין החנינוך התורני'. הם באים ממשפחות שבחלק מהמקרים לא שומרות תורה ומצוות, ובמקרים אחרים הן מוגדרות כמשפחות דתיות, אך עדיין קיים מרחק גדול בינו ובין משפחה המנהלת אורח חיים חרדי.

הילדים הללו קיבלו חנינוך תורני לאורך שמונה שנות לימודיהם בבית הספר היסודי, אך עם סיום לימודיהם שם הם עוברים ללמוד בבתי ספר תיכוניים, שחלקם מוגדרים כדתיים במקרה הטוב, ובמקרה הפחות טוב הם פונים לבתי ספר שאין להם דבר וחצי

דבר עם חנינוך תורני.

כך נוצר מצב שההשקעה הגדולה בחינוכם של הילדים לאהבת תורה ויראת שמים יורדת לטמיון ברגע בו הם עולים לתיכון. לשם כך הוקם לפני כחצי יובל שנים 'פרויקט טורונטו' של ארגון 'אחינו', שדאג כבר אז, וממשיך זאת גם כיום ביתר שאת, להכניס פעילים לכיתות הגבוהות בבתי הספר, ואלו משוחחים עם התלמידים ומעוררים בקרבם את החשק והרצון להמשיך ללימודים בישיבה כשיסיימו את הלימודים בבית הספר היסודי. בחלק מהמקרים הוריהם של התלמידים מברכים על כך ושמחים שבניהם בחרו בדרך התורה והמצוה, ובמקרים אחרים נדרשים פעילי 'אחינו' לערוך ביקורי בית ולשכנע את ההורים שהחנינוך החרדי אינו נופל במאומה מזה הכללי, ואף עולה עליו עשרת מונים, הן בחינוך לכיבוד הורים ומידות טובות, והן לגבי התכנים הלימודיים.

לפעמים הם מאיימים להגיש נגדנו תלונה במשטרה, ודורשים שנתרחק מהילדים שלהם.

"אנחנו תמיד מסבירים להם שלא אנחנו באנו אל הילד כדי להביא אותו למדרשה, אלא הילד הוא זה שהחליט לעשות את הצעד הזה. אנחנו רק מציעים לו לטעום את האור של התורה הקדושה במקור - בישיבה. במקום להסתפק בלימודי פרשת שבוע קלילים במדרשה, הוא יכול ללמוד גמרא בישיבה".

איך באמת אפשר לשכנע הורה שחושש שהילד שלו צועד בדרך הפוכה משלו?

"אנחנו לא באים לשכנע את ההורה לשלוח את הילד לישיבה, אלא מנסים לרכך אותו ולגרום לו שיאפשר לילד לעשות את מה שהוא רוצה. כמובן שלא תמיד אנחנו מצליחים, אבל אנחנו מנהלים מערכה של ממש על כל בחור ובחור, ויש הרבה מאוד הצלחות בסייעתא דשמיא.

"לפעמים נדמה לנו שהפסדנו במערכה, ושהילד לא ייכנס לישיבה, אבל אחרי תקופה ההורים עצמם מתקשרים אלינו ואומרים לנו, בואו תעזרו לילד, כי הם מרגישים שלימוד התורה באמת חסר לו.

"בסופו של דבר, לכל יהודי יש ניצוץ של קדושה בלב. גם אם הוא מכוסה במרבדים של עולם הזה וגשמיות, הנקודה הרוחנית הזאת עדיין קיימת שם, וכמו שכל הורה סביר בישראל עושה ברית מילה לילד שלו, כך גם יש חלק בנשמה שלו שרוצה שהילד שלו כן יהיה תלמיד חכם וישמור תורה ומצוות.

"אנחנו תמיד יודעים ש'לא עליך המלאכה לגמור', אנחנו עושים את שלנו והקב"ה עושה את שלו. וברוך ה' יש הצלחות רבות".

בנוסף, מפעיל 'אחינו' מערך ענף של פעילים העוסקים בקירוב בני נוער הלומדים במדרשות בכל רחבי הארץ. על התחום הזה מופקד בין היתר הרה"ג ר' אהרן ידלר, מבכירי הפעילים ב'אחינו', שמסביר כי בשונה מהפעילות של פרויקט טורונטו, בפרויקט המדרשות מדובר בעבודה מסוג שונה לחלוטין.

"קודם כל מדובר בנערים מבוגרים יותר, בדרך כלל בני 15 ומעלה", אומר הרב ידלר, "ובנוסף מדובר בצעירים מרקע שונה לחלוטין. הם מגיעים למדרשות כי אין להם שום מושג ביהדות, והצימאון לדעת הוא שמושך אותם.

"אנחנו שומרים על קשר רציף עם המדרשות הללו, בכל מקום שבו הן נמצאות. מאילת ועד קריית שמונה. אנחנו גם מעניקים למדרשות סיוע שוטף, וגם מאתרים את הבחורים שכבר עשו כברת דרך, וכבר בשלים להיכנס לישיבה.

"כמובן שלשם כך יש ישיבות מיוחדות שמתאימות לבחורים הללו. חלק גדול מאוד מהישיבות הללו הוקמו על ידי 'אחינו', ולמעשה אנחנו מייסדים כמעט בכל שנה עוד שתיים או שלוש ישיבות מהסוג הזה, שמיועדות במיוחד לבני נוער מתחזקים שבאו מרקע שאינו תורני".

הרב ידלר מסביר שבמקרים אלו, ההתנגדות של ההורים נפוצה הרבה יותר: "יש מקרים שבהם להורים לא אכפת שהילד יעשה מה שטוב לו, ומבחינתם אין שום הבדל בין ישיבה לתיכון. יש כאלו שדווקא שמחים ומעודדים את הילד ללכת בדרך הזאת, כי גם הם היו רוצים לעשות זאת אבל אין להם אומץ או שקשה להם מסיבות אחרות.

"אבל יש גם לא מעט מקרים שההורים פשוט מתנגדים.

השורת היומי

מי שטעה בספירה יום אחד - האם יש הבדל בין אם התפלל במנין או ביחידות?

משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

בסוף שלא ספר כראוי, הרי ודאי נוח לו למפרע לצאת ידי חובה בשמיעה מאשר להיות בלי ספירה.

והדברים מחודשים מאד, לדון למפרע שיש לו כוונה לצאת, בזמן שבאותה שעה כוון בפירוש שאינו יוצא, והאריכו הפוסקים לפלפל בזה. גם המשנ"ב סי' תפ"ט סק"ה הביא מחלוקת הפוסקים אם אפשר לצאת אחד מחברו בספירת העומר בשמיעה, לכן נראה שיספור בלי ברכה או שיבקש מאחר שיציאנו בברכה כדכתב המשנ"ב (סי' תפ"ט סק"ל"ז).

שאלה: אדם שטעה בספירתו וספר ספירה לא נכונה, ונזכר בכך רק למחרת. האם יכול לספור בברכה, או שמא דינו כמי שלא ספר יום אחד שממשיך לספור בלי ברכה?

תשובה: יש מי שכתב שהדבר תלוי אם התפלל במנין או לא, שאם לא התפלל במנין בוודאי דינו כמי שהחסיר ספירה ואינו יכול לספור בברכה, אך שונה הדבר כשהתפלל בציבור, שאז בוודאי שמע את השליח צבור סופר ספירה נכונה, ואם כן כבר יצא ידי חובה בשמיעה. ואף שבשעה ששמע היתה דעתו שלא לצאת בשמיעה אלא לספור בעצמו - בזה כתב לחדש, שמאחר שהתברר

גג בית - האם נחשב תמיד כרשות היחיד?

רשות היחיד: בליטה כלשהי, חצי טפת, שלושה טפחים, או ארבעה טפחים.

ויש מפרשים שמצד הדין הגג הוא כרשות היחיד, אלא שאם יש בליטה מקירות הבית, הבליטה אינה נחשבת כרשות היחיד, ואם יש בשטחה ארבעה על ארבעה טפחים הריהי 'מקום חשוב' בפני עצמו להחשב כרמלית, והגג שפתוח במלואו לכרמלית נאסר אף הוא, כדין מקום הפרוץ למקום האסור. ויש אומרים שכיון שהגג בגובה עשרה טפחים מהקרקע, בכל מקרה אינו נחשב כרמלית, משום שלדעתם אין דין כרמלית בגובה כזה.

[שו"ע שעד, ד, ומשנ"ב כז-כט; ביאורים ומוספים דרשו, 23-25, וראה עוד שם ר"ז]

בית הגבוה עשרה טפחים, שהוא רשות היחיד, ולגגו אין מחיצות - אם הגג אינו בולט מקירות הבית החוצה, כיון שמחיצות הבית ניכרות לעומד על הגג בהביטו למטה, אומרים 'גוד אסיק מחיצתא' (= משוך והעלה את המחיצה), ונחשב הדבר כאילו הגג מוקף במחיצות הבית.

אולם, אם הגג בולט מקירות הבית - אין אומרים 'גוד אסיק', והגג נחשב כ'כרמלית', אלא אם כן פתוח אליו חלון מתוך הבית, אשר שטחו ארבעה על ארבעה טפחים, כך שראוי להשתמש דרכו בגג; שאז דין הגג כחורים בקירות רשות היחיד, שהם רשות היחיד.

ונחלקו הפוסקים במידת הבליטה ה'פוסלת' את הגג מלהיות

האם ניתן 'לבודד' מספר קומות בבניין משותף ולעשות עירוב חצרות עבורן בלבד?

נחשבת כחלק מהחצר, ונדרש לשתי הקומות דווקא עירוב משותף.

ודין זה נוגע גם לעירוב חצרות בכל בניין משותף, במקומות שבהם דרים שומרי תורה יחד עם שאינם שומרי תורה, או יהודים עם גויים; שבמקרה בו לא ניתן לעשות עירוב חצרות לכל הבניין יחד - מחמת שדירת היהודי שאינו שומר תורה, או דירת הגוי, מבטלת את העירוב (ראה שו"ע שפב ורשפה) - ניתן בחלק מהמקרים 'לבודד' קומה אחת או מספר קומות, ולעשות עירוב חצרות עבורן בלבד.

[שו"ע שעה, א, ומשנ"ב א; ביאורים ומוספים דרשו, 2, וראה עוד שם]

חצר שיש בה בנין בן שתי קומות, ודיירי הקומה העליונה עולים אליה דרך מדריגות חיצוניות המובילות למעין מרפסת ארוכה הנמשכת לאורך הקומה העליונה, וממנה נכנסים אל הדירות - החצר וה'מרפסת' נחשבות לענין 'עירוב חצרות' כחצרות נפרדות הפתוחות זו לזו; כך שבאפשרותן לערב כל אחת בפני עצמה, ובאפשרותן גם לערב זו עם זו.

ואם הקומה הראשונה נמוכה מן החצר, ודייריה עולים אל החצר במדריגות, והקומה העליונה נמצאת בגובה של פחות מעשרה טפחים מקרקע החצר; וכן בכל אופן שהוא שהמרפסת אינה גבוהה עשרה טפחים מקרקע החצר - המרפסת

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

באיזה מקרה מוגדרת ה'שייכות' של חצר לדיירים מסוימים על פי נוחות השימוש שלהם בה?

השימוש של הדייר, או נמוך ממנו עשרה טפחים, או שרחוק ממנו ארבעה טפחים.

ואם לדיירי שתי הקומות השימוש כרוך במאמץ, אך לדיירי אחת הקומות כרוך השימוש במאמץ כפול, דהיינו בשניים מתוך הפרטים האמורים; וכגון שהמבנה גבוה עשרה טפחים מקרקע הקומה התחתונה, ונמוך עשרה טפחים מהקומה העליונה, וגם רחוק ממנה ארבעה טפחים - נחלקו הפוסקים אם המבנה נחשב כחצר המשותפת לשתי הקומות, או כחצרה של הקומה בעלת המאמץ האחד בלבד.

[שו"ע שעה, ב, משנ"ב ה'יא, ושעה"צ ט; ביאורים ומוספים דרשו, 3 ר"ז]

בהמשך לאמור: חצר שיש בה שתי קומות, ולא עירבו עירוב חצרות זו עם זו, וקיים בחצר מִבְּנָה כלשהו, וכדומה, השייך לכולם, ויש בשטחו ארבעה על ארבעה טפחים - הריהו נחשב כחצר המשותפת לשתי הקומות, ונדרש עירוב משותף כדי להתיר לטטול חפצים מהדירות שבחצר אל המבנה, ולהיפך.

אולם, אם לדיירי אחת הקומות קל להשתמש בו, ואילו לדיירי הקומה האחרת כרוך השימוש בו במאמץ מסוים - נחשב המבנה כחלק מחצרה של קומה זו שלדייריה קל להשתמש בו, ואילו דיירי הקומה האחרת זקוקים עבורו לעירוב משותף. ומה מוגדר כשימוש הכרוך במאמץ? אם המבנה גבוה עשרה טפחים ממקום

* שתי חצרות שמחיצה ביניהן, והמחיצה נפרצה - אם רוחב הפירצה עשר אמות או פחות, הריהי נחשבת כפתח, ובאפשרותן לערב 'עירוב חצרות' זו עם זו, אך באפשרותן לערב גם כל אחת בפני עצמה. אולם, אם רוחב הפירצה הוא לכל מלוא המחיצה, או שרוחב הפירצה הוא יותר מעשר אמות - אין באפשרותן לערב כל אחת 'עירוב חצרות' לעצמה, אלא עליהן לערב דווקא זו עם זו, כיון שהן נחשבות כחצר אחת. ואם עירבו כל אחת לעצמה, ורק במהלך השבת נפרצה המחיצה - מותר לדיירי כל חצר לטטול מבתיהם לחצרם עד לסוף השבת.

אתמול
למדנו

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

באיזו רשות היחיד אסור לשפוך מים בשבת?

אלא, שבאופן שבו יש לשפוך עניין בכך שהמים יצאו לרשות הרבים, חששו חכמינו ז"ל שיבוא לשופכם ישירות לרשות הרבים, ויעבור על איסור 'הוצאה' דאורייתא, ולפיכך, אסרו גם שפיכה ב'כוחו', דהיינו, שאסרו לשפוך את המים ברשות היחיד אף במרחק מרשות הרבים. וראה תקציר למחר בנוגע לשפיכה ב'כוחו' ל'כרמלית', ולרשות היחיד משותפת שלא עירבו בה עירוב חצרות.

[שו"ע שני, א, ומשנ"ב א-ב; ביאורים ומוספים דרשו, 2, בהרחבה ע"פ המקור]

שפיכת מים במקום משופע ברשות היחיד, כאשר מחמת כוח השפיכה המים מגיעים מהר יותר לרשות הרבים, וכן שפיכה בסמוך ממש לרשות הרבים, כאשר המים יוצאים לרשות הרבים בכוח השפיכה ממש - אסורות מדאורייתא משום מלאכת 'הוצאה'. אולם, שפיכת מים ברשות היחיד במרחק מה מרשות הרבים, באופן שהמים זורמים מעצמם כדרך כל מים הנשפכים, ומכוח זה יגיעו לבסוף לרשות הרבים הצמודה לרשות היחיד זו - הרי זו הוצאה ב'כוחו', ואינה אסורה מדאורייתא.

ט"ז באייר | רבי צבי הירש ב"ר ניסן חיים רוזנבוים זצ"ל, האדמו"ר מקרעטשניף-סיגעט ק.אתא

בשנת ב' אלפים תמ"ט, חודש לאחר יציאת בני ממצרים, החל ביום זה לרדת להם "מן" מהשמים והוא נמשך עד ארבעים שנה, ומשה רבינו תיקן להם את ברכת הזן (ברכת המזון). ויש דעות שהוא ביום ל"ג בעומר.

יארצייט:

שע"ו: רבי מאיר ב"ר גדליה זצ"ל, מהר"ם מלובלין, אב"ד לבוב, קראקא ולובלין, בעל חידושים על הש"ס ועוד.
תרמ"א: מנחם מנדל ב"ר דוד (מזבלטוב) זצ"ל, מדאמיטש.
תשמ"ג: רבי רפאל ב"ר יהודה עבו זצ"ל, ראב"ד חיפה ות"א, ר"י אור החיים בטבריה ומקים מוס' אוצר התורה-מרוקו.
תשס"ג: רבי יחיאל מיכל ב"ר אברהם יצחק פיינשטיין זצ"ל, ר"י בית יהודה.
תשס"ז: רבי צבי הירש ב"ר ניסן חיים רוזנבוים זצ"ל, האדמו"ר מקרעטשניף-סיגעט ק.אתא.

* דף היומי בבלי

* דף היומי בהלכה

* ווארט או סיפור לפרשת השבוע

* שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

להתקשר לתורה מסביב לשעון

מאת הרבנים הגאונים שליט"א

הרב **מאיר שפרכר שליט"א**
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/2

הרב **אליהו אורנשטיין שליט"א**
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/1

הרב **אפרים סגל שליט"א**
הדף היומי בהלכה • אידיש

שלוחה 1/3/2

הרב **אריה זילברשטיין שליט"א**
הדף היומי בהלכה • עברית

שלוחה 1

הרב **יוסף ברגר שליט"א**
ווארט עם סיפור בראי הפרשה

שלוחה 7

הרב **מרדכי שלמה פריינד שליט"א**
הדף היומי בהלכה • אידיש

שלוחה 1/3/1

הרב **אברהם פוקס שליט"א**
הפוח בכל יום - המייל היומי של דרשו

שלוחה 3

הרי **שלום יכנס ואברהם פוקס שליט"א**
לקראת שבת מלכתא
סיפורים ופנינים מפרשת השבוע

שלוחה 7

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

חייגו: *4992 או 077-2222-666

"הם שמעו שהוא ה'שפיץ' של הישיבה, אבל אני יודע שהוא בחור די בינוני... מה עלי לענות להם?"

הצטרפו אלינו ללימוד היומי ב'חפץ חיים'

התורה שיש במשודך, אין לגלות לשואל, דאיהו דאפסיד אנפשיה, שהיה לו להוליכו אצל בעלי תורה שינסו את כח חכמתו וידיעתו עד היכן מגעת... ומדלא עשה כן נתרצה בדבר. וב'באר מים חיים' מוסיף רבנו, שהבחונים צריכים לברור את תשובתם היטב על פי ענין השידוך, עד איזה גבול צריכה באמת להגיע ידיעתו בתורה, ושלא יגדילו את חסרון ידיעתו יותר ממה שהוא.

ב'ביאורים ומוספים' מביאים בעניין זה את דעת הגר"י פיישר, שכשמבררים על בחור בינוני אם הוא מצויין ביותר, וידוע שהמבררים הם אנשים פשוטים ובחור זה הוא שידוך טוב עבורם, ושמה שהם מחפשים הוא למעלה ממעמדם ודרגתם, אסור לפרט להם שבחור זה אינו מצויין. וכן דעת הגר"נ קרליץ, והוסיף שאם האדם שמבררים אצלו אינו מכיר את השואל, ולכן אינו יכול לענות לו כפי שמתאים לו, יתכן שהעצה היא לענות באופן כללי. ומאידך, במקרה הפוך, כאשר רואה הנשאל שהבחור כלל אינו תואם לרמה שמחפש הצד השני, כתבו כמה פוסקים שעליו להניח שהבחורים שאצלם ביררו לא אמרו את האמת, ומצווה עליו לגלות את האמת לצד הכלה.

חלק הכללים של הלכות רכילות ב'חפץ חיים' מסתיים מכלל 'ט' ומשם מתחיל חלק הציורים, בו מתאר רבנו ה'חפץ חיים' תרחישים מצויים בחיי היום יום ומפרט את הדין בהם.

הציור השלישי עוסק בשידוכים - שאלות בנושאים אלו דורשות בירור עמוק ורציני, ובמקרה הצורך יש לעיין היטב במקורות ולהיוועץ במורה הוראה. כאן נזכיר קווים כלליים בלבד העולים מדברי ה'חפץ חיים', ונביא בקצרה כמה נידונים מביין רבים המובאים ב'ביאורים ומוספים' של 'דרשו'.

ה'חפץ חיים' כותב כי אסור לומר שום חסרון על משודך, מלבד אם מדובר ב"חסרונות עצומים". הגדרת "חסרונות עצומים" היא - או חולי פנימי נסתר שאם המחותר היה יודע ממנו לא היה מתרצה לשידוך, או אפיקורסות. וכאמור, במקרים כאלו יש לעיין היטב ולהיוועץ במורה הוראה. מלבד חסרונות אלו אין לומר כל גנאי על המשודך, וב'ביאורים ומוספים' מובא כי ב'תשובות והנהגות' הסתפק לגבי מקרה שהנשאל הוא קרוב משפחה שסומכים עליו, האם מותר לו לספר גם גנאי פחות חמור, מדין 'מבשרך על תתעלם'.

ומוסיף ה'חפץ חיים', כי אם החסרון הוא מצד מיעוט חכמת

ל"א לעומר

הגאון רבי הירש קופשיץ זצ"ל אמר פעם: אנשים יודעים ש"מוות ביד הלשון" - מילה אחת של ניבול פה, כידוע, יכולה להסב לאומרה ולשומעה צרות צרורות, כמו כן תיבה של שקר ומשפט של לשון הרע יכולים להרוג אנשים - זה ידוע, אבל שוכחים כי גם חיים ביד הלשון... אגוט ווארט - מילה טובה, ולא דווקא בחוץ, ברחובה של עיר, אלא אף בבית פנימה. (להגיד - פרשת חיי שרה)

נשתדל להתבונן במעלותיהם ובמעשיהם הטובים של הזולת (ובפרט של בני הבית) ולהחמיא להם על כך